

Fängelset

Jag tycker om när fönstren är nytvättade. Då kan jag få en känsla att rutorna inte finns, så att om jag bara ville, skulle jag kunna kliva ut genom fönstret och gå hem, eller till mitt arbete. Då skulle jag försvinna från detta fängelse jag är inspärrad i. Varför jag sitter här kan jag inte erinra mig. Förmodligen har jag begått något allvarligt brott. Jag har frågat vakterna många gånger, men de säger alltid att det här är inget fängelse och att jag inte har begått något brott. Det är naturligtvis inte sant, brottet måste vara så hemskt att de inte vill nämna det. Du är här för att vi skall kunna ta hand om dig på ett bra sätt säger de och påstår också att jag frivilligt bett att få vara där, men det är ju inte sant.

Ibland kan jag glömma lite saker det får jag väl erkänna, speciellt sådant som inte är så viktigt, men det är inte något fel på mitt minne. Ändå håller de på att tjata om att jag måste träna det.

Jag är mycket duktig på mitt jobb, det har chefen sagt många gånger, men eftersom jag är inspärrad här kan jag ju inte komma till mitt kontor. Jag har bönat och bett vakterna att de skall släppa ut mig så jag kan gå dit och de säger alltid okey, men det passar inte i dag.

Sedan har vi det här med besöken. Särskilt den där gamla damen som brukar komma flera gånger i veckan och pratar en massa strunt om saker jag inte förstår. Hon blir nästan alltid ledsen när hon är här, det kan jag se på henne. Några gånger gråter hon när hon går. Jag har sagt till henne att hon inte skall komma hit eftersom hon bara blir ledsen, men hon kommer tillbaka gång på gång.

Någon gång men mycket mer sällan kommer ett par yngre människor, ungefär i min ålder. De pratar också en massa strunt om saker jag inte känner till. De envisas med att kalla mig pappa och det måste jag säga irriterar mig en smula. Men de blir inte ledsna. Jag har flera gånger sett att de till och med har lite svårt att inte skratta åt mig. Varför vet jag inte, jag försöker inte vara rolig.

En annan sak är det här med medicinerna de försöker stoppa i mig. De säger att de är väldigt bra för mig, men jag vet nog att de försöker förgifta mig. Som tur är har jag kommit på ett sätt att lura dem genom att stoppa pillren under tunga och låtsas att jag sväljer, sedan när de gått spottar jag ut dem. I början innan jag lärde mig att göra så blev jag alltid väldigt trött och mådde illa av det de tvingade i mig, så det är uppenbart att de försöker förgifta mig.

Den ledsna damen är nog i maskopi med vakterna för jag hörde henne prata med vaktchefen senast hon var på besök och hörde då ordagrant att han sa:

- Ja tyvärr fru Lundström, så är det inte stort hopp om er make. Medicinerna verkar inte ha någon effekt trots att vi ökat dosen. Hans minne blir allt sämre. Han tror att han fortfarande är ung och lider dessutom av en massa andra vanföreställningar. Men sjukdomsförloppet är mycket svårbehandlat i hans höga ålder.

Inte för att jag vet vem de pratar om, men det verkar ju som att de på något sätt samarbetar.

Nu äntligen har jag kommit på hur jag skall göra. I går hade jag råkat släppa av en liten fjärt precis när en av de nya vakterna kom in. Hon öppnade då genast fönstret och ställde det på glänt.

Jag skall göra likadant i morgon och när hon öppnat fönstret och gått skall jag hoppa ut och rymma.